

THRILLER

MAGNUS JONSSON

MUŽ,
KTERÝ
SI
HRÁL
S

PANENKAMI

metafora

NENÁVIST se probouzí...

Ve Stockholmu je nalezena porcelánová panenka – mrtvá žena naaranžovaná jako krásná hračka. Policie se z nouze spojí s expertkou na šifrování a bývalou extrémní antifašistkou Linn a společně se pustí do pátrání po zvráceném vrahovi. Mezitím se ale do případu začínají nebezpečně zaplétat vlákna Linniny kontroverzní minulosti.

„Neskutečně napínavý thriller. Magnus Jonsson rozhodně umí psát a způsob vraždy je naprosto originální, úplně jiný, než o jakých jsem kdy četl.“

MAGNUS JONSSON

**MUŽ,
KTERÝ
SI
HRÁL
S
PANENKAMI**

Přeložila Hana Švolbová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mannen som lekte med dockor © Magnus Jonsson

First published by Modernista/Louise Bäckelin förlag, 2016

Czech edition published in arrangement with Partners

in Stories in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Translation © Hana Švolbová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-428-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-427-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-114-4 (print)

Kapitola 1

DÝCHALA MĚLCE a rychle. Tělo sebou ve spánku trhlo, jako by instinktivně cítila, že není sama. Muž, který ji pozoroval, opatrně o krok ustoupil do tmavého kouta. V pokoji se vznášela slabá vůně vanilky. Vzpomínal si na ni. Byla to její vůně. Vždy byla její součástí. Dětská vůně. U starší ženy by působila příliš vtíravě a v nejhorším případě by vyvolávala migrénu. Ale u mladé ženy tomu tak nebylo.

Zase se přiblížil a postavil se vedle ní. S těmi dlouhými světlými vlasy rozprostřenými po polštáři vypadala nepřírozeně, jako by je nechtěla mít zacuchané, až se ráno vzbudí. Toho se obávat nemusí, pomyslel si. Ruce ležely podél těla jako u panenky. Zamrzlý obrázek z filmu, němý a poklidný. Aura nevinnosti byla iluze, to už věděl. Ve skutečnosti nedávno odhalila svůj vypočítavý charakter a zničila všechno, co společně vybudovali. Byla tak chladná a tvrdá, jako byla dřív milující a vstřícná. Porušila sliby. Dohody ztratily veškerý význam. Namísto dřívější něhy byly na denním pořádku ponižující sarkasmy. Ale když pošpinila jeho city a vysmívala se mu za zády, udělala chybu. Podcenila ho. Myslela si, že ohne hřbet a bude se před ní plazit, když odhalila svou zákeřnost a podlou chamtivost.

Hrudník mu znovu zalila zlost a on se donutil k hlubokému nádechu. Nesmí se nechat ovládnout vztekem.

Musí se soustředit na úkol, který jej čeká. Když si uvědomil, že opět kontroluje své emoce, uvolnil se. Tak, jak teď ležela, byla dokonalá. Bez poskvrny. Tak ji vnímal, když ji uviděl poprvé.

Vypadalo to, že když se v noci vrátila domů, spěchala. Oblečení, svetr a podprsenka ležely pohozené na podlaze. Čekal schovaný ve svém autě před vchodem v ulici Högalidsgatan. Když dorazila domů, neměla společnost. S ohledem na její přelétavou povahu to nebylo nic, co by mohl považovat za samozřejmost. Podíval se jí do tváře. Aspoň si udělala čas a odličila se. Patrná byla jen tenká černá linka u levého oka. Jinak byla pleť vyhlazená spánkem, bez vrásek. Tak si jí uchová ve své paměti a pro budoucí svět.

Kromě vůně vanilky, která se vznášela místností, ucítil slabý závan alkoholu, něčeho sladkého, možná lékořice. Sambuca? To by na ni sedělo, pomyslel si. Měla ráda takové pití, sladké, silné a s rychlým efektem. Možná slavila, že si finančně polepší? To by každopádně bylo trochu unáhlené.

Chladně se pro sebe usmál. Oslavy měla ráda a mnohokrát se nechala pozvat na skvělou večeři do restaurací, které vybíral on. K Princovi, do hotelu Grand nebo do Gondoly. Jindy přinesl drahé šampaňské k ní domů. Několikrát chtěla pokračovat a jít tančit, ale tomu se bránil. Nikdy neměl rád diskotéky, a ještě méně kluby. Nekonečná, utahaná předehra. Hra o čas. Také to něco stojí, o tom není pochyb. Jejich dohoda tak byla lepší pro oba dva – a upřímná, protože bylo zřejmé, že se peníze dostanou na to, k čemu byly určeny. Ačkoliv to nebylo zadarmo, bylo tak snazší udržet kontrolu nad výdaji.

Trhl sebou, když žena před ním povzdechla. Opatrně o pár kroků ustoupil a několik vteřin poslouchal, jak ne-

pravidelně dýchá, než se opět zklidnila a uvelebila se na polštáři. Na chvíličku uvěřil, že se probudila a pootevřenými očima se na něj podívala, ale pak zaslechl slabounké zachrápání a vydechl.

Natáhl si chirurgické rukavice. Na tenký plast se lepil pot. Skutečnost, že pokoj vypadal tak, jak vypadal, by mu mohla pomoci. Když poprvé svolila, že ji smí navštívit u ní doma, překvapilo ho, jak to tam má zařízené – nebo spíš holé. Ložnice byla prostá a nebyly v ní vůbec žádné osobní věci. Nic nepřekáželo a nic se nemusí otřít, až bude hotov. Dokonale se hodila pro to, k čemu měla být použita. Nejenom z jejího pohledu, ale i z jeho, jak se nyní mělo ukázat. Že je ale přese všechno mladá žena, vyšlo najevo, když jindy náhodou otevřel dveře do její soukromé ložnice. Ten kontrast byl obrovský. Pokoj byl tak přeplněný osobními věcmi, že se do něj sotva dalo projít. Z nějakého důvodu však v noci neusnula tam, ale rozestlala si v ložnici, kterou běžně používala jenom pro práci. Tím mu to usnadnila.

Opatrně opět vykročil k posteli, neslyšně přecházel po koberci, ačkoliv měl na nohou těžké boty, a uchopil jeden z polštářů. Když jí ho přitiskl na obličej, napjala svaly. Nohy se začaly křečovitě chvět.

Představoval si klinicky nekomplikovaný zásah, při němž po několika minutách zemře ve spánku. Nedostatek kyslíku přiměje svaly, aby záhy přestaly poslouchat, a ona poklidně usne. Místo toho téměř okamžitě zvítězil instinkt k přežití, jakmile jí došel vzduch.

Takhle to nemělo být, honilo se mu hlavou, když ho chytila za ruce a zaryla mu nehty do kůže. Kopla ho kolenem do boku, takže zalapal po dechu, ale rychle se vzpamatoval a vrhl se na postel, takže na ženu dosedl ob-

kročmo. Stále jí pevně tiskl polštář na obličej a snažil se ignorovat její zoufalé pokusy kopnout ho do ledvin.

Rychlý pohled na hodiny. Padesát vteřin. Přesto se vůbec nezdálo, že by ji to začalo vyčerpávat. Strach a adrenalin ji nutily bojovat o život. Nejdřív ji měl uspat prášky na spaní a potom ji udusit v klidu. Nebyl zvyklý ztrácet kontrolu. Naopak. Držel rovnováhu tím, že koleny víc zatlačil na její ruce a volnou pěstí ji udeřil do břicha. Rána byla účinná. Kopance slábly, až nakonec úplně přestaly. Ruce pod jeho koleny se uvolnily.

Čekal. Tělo už bylo naprosto klidné. Poddajné a neživé jako tělo hadrové panenky. Tři minuty. Čtyři minuty. V této situaci by asi nedokázala předstírat. Ale riskovat to nechtěl.

Pět minut. Zvedl polštář. Její vytržštěné oči na něj zíraly a v jednom koutku zahlédl síť popraskaných žilek. Sklouzl z ní a stoupl si vedle postele. Hrudník měla klidný. Přiložil prsty ke krku, ale pulz nenahmatal, tak vytáhl vlhčený ubrousek, kterým jemně setřel zbylé líčidlo u oka. Potom jí opět rozprostřel vlasy po polštáři a zalovil v kapse. Pod rukou roztáhl plastový ubrus a vyndal láhev chlornanu sodného. Párátkem opatrně zajel pod nehty a potom je vyčistil kartáčkem na zuby s tekutinou. Pomalu, téměř uctivě potom otíral její nahé tělo. Z chlorových výparů ho pálily oči. Ta doba, kdy zářila životem, mu připadala tak vzdálená.

Podíval se na ni. Oči měla nepříjemně velké a lesklé, jako emailové. Přál si, aby to celé mělo jiný konec, kdyby to bylo možné, ale to bylo ztracené už od začátku. Ona to rozhodla za ně oba, bez jeho vědomí. Už neměl na vybranou.

Zanechal ji tam a odešel do kuchyně. Ve dřezu stály dva prázdné hrnky od čaje. Posadil se na odřenou židli,

která kdysi bývala světle modrá a spíš by patřila do nějaké staré chalupy. Zděděná, nebo koupená na bleším trhu. Sedával na ní i dřív a už tehdy přemýšlel o tom, jestli ta židle opravdu reprezentuje vkus té mladé ženy ohledně zařízení bytu. Bubnoval prsty do stolu. Nejprve tvrdě a rozhodně, skoro jako vojenský pochod. Potom změnil rytmus. Zprvu tu rychlou, pádící melodii, která jako by přicházela sama od sebe, nepoznal. Pak se usmál. Byla to úvodní píseň seriálu *Bonanza*. Kde to sakra vzal? Už to musí být věky, co ten seriál sledoval v televizi. Z nějakého nepochopitelného důvodu se tóny rozhodly vynořit s klikatých cestiček paměti právě teď. Možná jako jemná metafora vykonané spravedlnosti. Bubnoval silněji, nechal zvuk odrazet od stěn místnosti a pohlédl ke dveřím do ložnice. Čekal.

Vrátil se do pokoje a opatrně tělo v posteli posadil. Velké, vystrašené a mrtvé oči se na něj dívaly.

Teď se mohl pustit do skutečné práce.

Kapitola 2

MOBILNÍ TELEFON, který ležel na kameni vedle něj, se najednou rozvibroval a vyslal do éteru necitlivou digitální melodii, která spolehlivě rozbila příjemné jarní ráno. Na tom nebylo nic divného, protože telefonáty obvykle přicházely v tu nejhorší možnou chvíli. Na druhou stranu, těch vhodných momentů bylo nyní opravdu málo, pomyslel si kriminální komisař Rickard Stenlander, který klečel u zrytého záhonu před svou nenápadnou zelenou chatkou s bílými lemy. Chatka balancovala až u vody na samém konci zahrádkářské kolonie Jižní Tanto ve stockholmské čtvrti Södermalm.

Vyzvánění prořízlo mohutné tóny znějící z reproduktorů, které stály na terase. Co se Rickarda týkalo, patřily manické rytmy americko-ukrajinské cikánské kapely Gogol Bordelo k těm věcem, které činily ráno ještě poklidnějším. Jeho sousedé s tím ne vždy souhlasili. Odložil sadbové brambory stranou, zvedl se, smetl do trávy největší kusy hlíny a s povzdechem na starém CD přehrávači ztlumil hlasitost. Mezi prsty a za nehty mu stále vězela lepivá hlína, když zvedal mobil. Neohrabaně se snažil nezamazat displej.

Očekával, že to bude nějaký telefonní prodejce, který neví, že toto je jeho první volná neděle po nespočtu týd-

nů, takže ho překvapilo, když na obrazovce spatřil Erikovo jméno. Kriminální inspektor Erik Svensson byl muž, který nikdy nebyl žádné ranní ptáče, natož o nedělích. Možná s výjimkou dní, kdy měl službu, což byl i tento případ. Skutečnost, že tak brzy volá svému nadřízenému, který má volno, svědčila o tom, že jde o něco důležitého.

Rickard pár vteřin váhal, než telefonát přijal, a zahleděl se na záliv Åstarviken, který se zrcadlil před ním. Podél vody klusal nějaký čilý běžec a směrem k Hammarby už vyplulo několik motorových člunů. Vlny za nimi vytvářely prchavé obrazce. Začínal jeden z prvních opravdu teplých dní tohoto roku a navzdory chladnému ránu už kolem poletovalo několik pomatených čmeláků a včel. Mezi chatkami ležela těžká vůně třešní. Člověk by se dal skoro na víru, napadlo ho. Kdyby se mu pořád tolik nevtírala realita.

Málokterý z Rickardových přátel nebo kolegů by jej popsal jako přírodního romantika, nebo snad dokonce zahrádkáře. Také se jednalo o nově objevenou zálibu, kterou si zatím nechával jenom pro sebe, ačkoliv některým ze svých nejbližších kamarádů prozradil – velmi vágně –, kde se občas o nedělích nachází. Nešlo o to, že by snad potřeboval nějak budovat masku machistického poldy, nebo že by se domníval, že je obecně hloupé zajímat se o rostliny, ale prostě jenom považoval pěstování za něco, o čem nemusí mluvit. Bylo to něco, co se dělá. Práce, která vyžaduje jisté praktické úsilí, aby se později do velké míry vykonávala sama, a nebylo potřeba ji analyzovat, vytvářet hypotézy a vést o ní diskuse.

Při povrchním pohledu byla v pěstování podivuhodná jednoduchost, která ho lákala a tak radikálně se lišila od těch často složitých procesů v policejním vyšetřová-

ní. Člověk něco zasadí a pak se starají živly: země, voda a slunce. Souhra, která vypadá jednoduše, ale zároveň tvoří základ pro samotný život. Rickarda, který se tak často setkával se smrtí, naplňovala uspokojením skutečnost, že pomocí několika semínek a brambor může přispívat k životu.

Další pronikavé zazvonění ho vrátilo zpět do skutečnosti. Podíval se na rozhrabanou hlínu u svých nohou a na čekající finské brambory Timo s fialovobílými klíčky. Cítil, že to potrvá, než bude s prací hotov.

„Haló, tady Rickard Stenlander, dobré slunečné ráno ze zákoutí Tanto.“

„Tady Erik. Děláš něco důležitého?“ vyhrkl Erikův rozrušený hlas.

„Dobré ráno. Nedělám vůbec nic důležitého, to je totiž smysl toho, hrabat se v neděli v zemi na zahrádce. Nemusíš dělat nic důležitého. Ale zrovna dneska musím zasadit brambory, jestli chci někoho pozvat na rané brambory k úhoři, sledům a kořalce na letní slunovrat. A myslím, že se shodneme, že především kořalka je důležitá,“ odpověděl Rickard, který věděl, že Erikova definice volna je směsicí večírků, dívek a posilování.

„Fajn,“ netrpělivě pronesl Erik. „Potřebuju s něčím pomoci. Musíš se na něco podívat.“ Zaváhal. „Jde o takovou instalaci, myslím, že to tak můžu nazvat. V jednom bytě na ulici Högalidsgatan, číslo 46.“

Rickard z Erikova hlasu poznal, že to je vážné.

„To je vedle té kavárny?“

„Přesně tak. Hned vedle Dello Sportu. Měl bys tu být za pět minut.“

Zhluboka se nadechl.

„Jasně, už vyrážím.“

Pocit klidu, který před chvilkou prožíval, zmizel. Věděl, že Erik by nevolal, kdyby opravdu nešlo o nic důležitého. O něco horšího než obvyklé utrpení, s nímž se setkávali.

Vyrazil k malé zelené chatce, kterou jeho otec kdysi postavil s koutkem na spaní, ačkoliv stanovy výboru zahrádkářské kolonie tehdy nedovolovaly přespávání. Zesílil hlasitost reproduktorů, protože si chtěl vyslechnout konec písničky, a pak je přemístil pod kuchyňský stůl v chatce, aby nebyly vidět oknem. Před domkem vrhl pohled do zrcadla nad venkovním umyvadlem. V porovnání s hudbou on sám zrovna zábavně nepůsobil. Polodlouhé tmavě blond vlasy, které si stříhal sám. Staré džíny, seprané triko a sešlapané tenisky. Ani punkové retro, ani södermalmský vintage styl. Jenom nuda. Nicméně měl přece v plánu volný den na zahrádce. Ačkoliv ani jinak se neodíval nějak rafinovaně.

Kdyby někdo těsně předtím procházel kolem plotu jeho zahrádky, mohla by jej ta zvláštní situace překvapit. Muž ve středním věku, kriminální komisař, který stojí mezi bramborami a vysázenou mrkví a poslouchá nepochopitelný klezmer punk. To by jistě narušilo představu mnohých lidí o tom, jak by se měl chovat pravý majitel chatičky v zahrádkářské kolonii. Možná se ve stanovách uvádí něco proti hlasité hudbě, napadlo Rickarda – ale rozhodně to nehodlal kontrolovat. Co se jeho poněkud podivného hudebního vkusu a fanatického zájmu především o starý punk týkalo, byl svolný přiznat, že se pravděpodobně odchyluje od průměru. Ve většině ostatních věcí si naopak nejčastěji připadal jednoduše obyčejný.

Ten extrovertní rebel, kterým býval v dospívání, už dávno zmizel. Byl sešlý a bez jiskry. Ne že by ho to zlobilo nebo mu to chybělo. Patřilo to do jiné doby. Život obyčej-

ného Švéda mu vyhovoval. I jeho práce. Ačkoliv všechnu tu hrůzu, s níž se při svém povolání setkával, začal vnímat tíživěji, když se mu před pěti lety narodilo dítě. Syn Elvin byl nicméně to, co ho povzbuzovalo. To, co mu do života přinášelo radost a štěstí, i když by byl rád, kdyby se vídali častěji než jednou za dva týdny.

Byl spokojený i v bývalém manželství s Mariannou. Až později si uvědomil, co všechno nefungovalo. Věci, které mu měly být dávno zřejmé. Všechny přesčasy. Práce o víkendu. Mimořádná povolání do služby. To on měl hlavní zodpovědnost za vyšetřování. Když se něco nepovedlo, nemohl obviňovat nikoho jiného. Ovšem to, že si ho vážili v práci, byla pro jeho rodinu malá útěcha. Přišly spory. Mnohokrát. Občas se jim to snažil vynahradit. Hezky strávený čas se synem. Večeře. Domníval se, že jsou s Mariannou rovnocenní aspoň v kuchyni. Posléze zjistil, že ona to tak neviděla – a měla pravdu. V domácnosti to zvládla s těstovinovými saláty a sendviči, když jel syn na výlet, s rychlými večeřemi v podobě masových kuliček nebo špaget a všemi dalšími recepty, které z nedostatku času nebyly ani inspirativní, ani kreativní nebo luxusní. On sám se ve svém volnu pouštěl do velkých projektů s dlouhým vařením, do marinovaných ryb či solených nových brambor. Všechno promyšlené a doplněné vínem nebo sezonním pivem. Opulentní večeře byly oblíbené mezi přáteli a Rickard pochopil, že přispěly k prohloubení propasti mezi ním a jeho ženou. Při večeřích šlo o jeho ego a uspokojení, nikoliv o rovnocennost. Propast mezi všedními dny a těmi vzácnými událostmi, kdy byl opravdu doma, se nakonec prohloubila až moc.

Znovu zabouchl, zaklapl petlici nahoře na dveřích a zamkl těžký visací zámek. Slunečné nedělní květnové ráno

bylo zřejmě ta nejhorší doba, kterou by si někdo mohl vybrat pro vloupání, když jsou všude kolem zahrádkáři a pilně sázejí. Ale příležitostní zloději, kteří se potulují po okolí, nebyvají právě velcí taktici.

Vyrazil k parku Tantolunden a vzal to zkratkou přes rozhlehlou louku. Zatím se do trávy usadily hlavně rodiny s dětmi. Vydrží-li však počasí, budou bez ohledu na den v týdnu travnaté svahy obléhat stovky lidí – především mladých – s taškami plnými vlažného piva Norrlands Guld a cideru Kopparberg. Už teď zahlédl skupinku skinheadů, kteří obsadili jednu z dřevěných laviček v parku. Kdy se vrátili? podivil se. To už je let, kdy se člověk naposledy setkával s oholenými hlavami a marten-skami s kovanou špičkou. V současné době nosí rasisté spíš obleky a mají plné ruce práce s tím, aby v soutěži Eurovize nebo v televizním přenosu svátku svaté Lucie směli vystupovat pouze etničtí Švédové. Zároveň byl nucen si přiznat, že ani okruh jeho známých nebyl ušetřen osob s podobnými názory. Jistá část skinheadů z radostných devadesátých let převlékla kabát a – světe, div se – dala se k policii. Jako ten idiot *Strejda Modrý*, blogger od policie v Malmö, který píše o tom, jak pohrdá ženami, homosexuály a přistěhovalci.

Nejvíc ho štvalo, že by si lidé mohli myslet, že Rickard a jeho kolegové sdílejí to zapšklé hodnocení, které *Strejda Modrý* šíří po internetu. Věděl, že pod vlivem médií dokáže veřejnost rychle odsoudit policii za názory, které vyjadřuje několik černých ovcí. Takhle může žít obraz omezeného machistického policajta mávajícího obuškem pořád dál. Ještě štěstí, že jako protiváhu dosadili do křesla policejního ředitele člověka, který byl starý punker.

Rickard prošel kolem stanice metra Hornstull. Instalace, pomyslel si. Co v tom byť Erik vlastně našel? Jeho kolega se obvykle vyjadřoval přehnaně dramaticky, ale tentokrát to bylo spíš naopak. Provokující umělecké dílo, nebo o co vlastně šlo, nenaznačovalo nic vážného. Přesto zněl Erik v telefonu nervózně.

Kapitola 3

KDYŽ RICKARD dorazil k číslu 46 v ulici Högalidsgatan, zjistil, že vchod skutečně leží vedle Café Dello Sport na rohu s ulicí Pålsundsgatan. Nebýt dvou švédských policejních vozů zaparkovaných před domem, člověk by si na chvíli mohl myslet, že se ocitl v Itálii. Majitel kavárny seděl na ulici u jednoho z nerezových ocelových stolků společně s několika přáteli a před nimi byly rozprostřené růžové stránky sportovní rubriky *La Gazzetta dello Sport*. Slabě tu voněl olivový olej z opečené bruschetty. Slunce zahřívalo oprýskanou omítku cihlových zdí.

Erik stál u vchodu a čekal. Zjevně měl v to dnešní pohotovostní ráno naspěch a z domova odešel, aniž se převlékl. Navlečený v tom nejpytlovitějším a nejširším hiphopovém oblečení, které vlastnil, vypadal podle Rickarda – navzdory svým pětatřiceti letům – jen o krapet starší než školáci, kteří se po večerech scházeli v Tanto. Nechyběla ani pubertální kšiltovka značky Fubu se zlatou nálepkou na kšiltu. Díky tomu oblečení, tmavé pleti a rošťáckému úsměvu vypadal Erik jako tajný policista ze seriálu *Špína Baltimoru*. Rickard věděl, že Erik chce, aby ho ostatní brali jako kluka, který prožil tvrdé dětství v nějakém ghettu na jihu Los Angeles, ačkoliv nic nemohlo být vzdálenější pravdě.

Koutkem oka zahlédl Erikův zrezivělý oldsmobile, špatně zaparkovaný v ulici Pålundsgatan, což znamenalo, že tu někde museli být také uniformovaní policisté, kteří dorazili v policejních vozech. Oldsmobile byl další originální gangsterský atribut, kterým se Erik – očividně inspirovaný filmy *Hra* a *Veřejný nepřítel* – ve volném čase pyšnil.

Erik na něj pokývl hlavou.

„Myslím, že tohle tě bude zajímat víc než sázení brambor. Sotva se to dá označit za rutinní záležitost.“

Ukázal mu cestu do dvora. Skoro se zdálo, jako by to tu někdo nainscenoval pro natáčení remaku *Děti ulice* nebo nějaké frašky ze třicátých let i s pitoreskními originály. Po pískově zbarvených a špinavě šedých zdech se plazil břechťan, uprostřed dvora stálo klepadlo na koberce a špičatý černý litinový plot držel děti stranou od protějšího dvora. V jednom rohu stála stlučená kůlna, v níž kdysi pravděpodobně bývaly suché záchody.

Rickard následoval Erika na schodiště. Ve druhém patře hlídal před dveřmi mladý policista. V obličejí měl nádech šedozelené barvy a zdálo se, že mu opravdu není dobře. Kyselý vzduch na schodišti prozrazoval, že ten muž právě zvracel. Rickard v něm poznal jednoho z nováčků. Krátce pokývl hlavou, natáhl si na boty návleky a vešel před Erikem do bytu přes hromadu tenisek, lodiček, pantoflí a kozaček, navršenou v předsíni. Na háčcích visel kabát a několik mikin a on už tady poznal, že něco zřetelně vybočuje z normálu. Z jedné místnosti zářilo silné bílé světlo v ostrém kontrastu vůči nažloutlému slunečnímu svitu, který pronikal okny.

„Jdi za tím bílým světlem, doprava,“ slyšel za sebou Erika.

Obvykle si Rickard na místech činu připadal ostřílený a za těch dvacet let, kdy pracoval u sboru, už viděl nepočítaně krve, smrti a utrpení. Přesto nevědomky ucukl, když vstoupil do místnosti s bílým světlem. Ve scéně, kterou spatřil, bylo něco propracovaně odporného a umělého.

Na posteli v pokoji, zřejmě ložnice, seděla žena. Hlavou se opírala o několik růžových polštářů navršených u čela postele. Pohled bez života upírala na protější zeď. Na sobě měla kalhotky, jinak byla nahá. Tělo se nepřírodně lesklo v ostrém světle ze dvou reflektorů, které stály po stranách postele. Skoro jako by se v teple těch světél potila, ačkoliv tak to být nemohlo. Byla nalíčená a skoro se zdálo, že je potřená emailem. Také tělo mělo krásný, takřka nablýskaný lesk, který se nehodil k ochablosti, kterou mrtvá těla běžně vykazují. Vypadalo to, jako by nechtěla přijmout svou smrt a místo toho se připravila na večírek.

Z kontrastu mezi nalíčeným mladým obličejem a leskem a tím bezvládným mrtvým tělem se Rickard otrásl odporem.

„Do prdele, měl jsi pravdu. Tohle je vážně na hlavu.“

Porcelánová panenka, proletělo mu hlavou. Vypadala přesně jako staromódní porcelánová panenka, ovšem bez krinolíny. Rty té ženy byly nalíčené silnou vrstvou rtěnky. Našpulená pusa s ostrými konturami. Vypadalo to, že obličej je lehce bíle zapudrovaný. To byla sotva její vlastní volba. Stejně tak vlasy. Světlé prameny byly zkadeřené a vyčesané do culíků sepnutých nejspíš světle modrou hedvábnou stužkou. Nebýt toho nahého těla, hodila by se do nějakého výpravného dramatu. Nebo by mohla patřit k nějaké groteskní sbírce panenek v hororu.

„To je hrůza. Nikdy jsem neviděl nic podobného. Jasně

že se setkáváme s řadou narušených lidí. Ale tohle stejně patří k tomu nejhoršímu. Kdo sakra může udělat něco takového?“

Odvrátil zrak.

„Nenašel jsi žádnou zprávu? Nějaké vysvětlení?“

Erik zavrtěl hlavou.

„Nic. Ale souhlasím. Musel tu být někdo, kdo je fakt cvok. Totální blázen. Z toho, co jsem zatím viděl, to vypadá, že po sobě nenechal žádné přímé stopy.“

„Kolik jsi toho stihl projít?“

„Skoro nic, jenom jsem se rychle podíval po bytě. Chtěl jsem počkat na tebe. Taky jsem stihl oběhnout sousedy, ale nejspíš není nikdo doma.“ Erik pokývl hlavou směrem k posteli a ušklíbl se. „Někdo ji zřejmě potřel nějakým lakem na nábytek nebo na podlahu. Nenašel jsem ale žádné plechovky ani štětec.“

Došel k posteli a ukázal na kapky patrné u nohou té ženy. Rickard ho následoval.

„Do hajzlu.“ Zvedl se mu žaludek. Skvrny na prostěradle se leskly, jako by z těla, které sedělo opřené na posteli jako nějaká oběť, odkapával tuk. Rickard se zhluboka nadechl, přestože nechtěl vdechovat mnoho zatuchlého vzduchu, a naklonil se k té ženě.

„Třeba nebude možné určit, kdy zemřela, podle teploty těla. Teda jestli ten lak zadržuje teplo. Uvidíme, co na to technici.“

Dřepl si a ukázal na několik malých modrozelených skvrn na krku a uších.

„Pravděpodobné ale je, že byla nejspíš zavražděna někdy v noci, soudě podle velikosti posmrtných skvrn. A po stranách krku asi není žádný lak, takže by neměl mít vliv na to, jak vypadají.“

Postavil se vedle Erika. Žena na ně třeštila velké oči. Neobvykle velké oči.

„Mohla být uškrcena?“

Erik pokrčil rameny.

„Podle těch očí to tak vypadá, ale nezdá se mi, že by kladla odpor. Což by bylo divné.“

Rickard přikývl. V pokoji nenašel žádné stopy po tom, že by se pokusila bránit. Žádné krvavé skvrny. Žádný nepořádek. Obešel postel a prohlédl si tělo z druhé strany. Krk nebyl nijak zarudlý. Žádný otok. Žádné modřiny. Žádná kůže za nehty, aspoň co si zvládl všimnout.

„Třeba byla zdrogovaná. A zavražděná ve spánku. Možná byla napřed znásilněná. Nebo potom. Ale na prostěradle nevidím skvrny od spermatu.“

Erik si povzdechl.

„Třeba to udělal někdo, koho znala. Někdo, kdo s ní včera přišel domů a nasypal jí něco do čaje. A pak ji udušil. V kuchyni ve dřezu stojí dva hrnky.“

„To nezní pravděpodobně,“ namítl Rickard. „Že by znala někoho, kdo by ji pak najednou zabil a proměnil ji v odporné umělecké dílo. Osoba, která se, předpokládám, dosud chovala úplně normálně. Člověk, kterému nejspíš důvěřovala. Možná ho milovala.“

Erik zavrtěl hlavou.

„Možná nějaký její příbuzný. Nebo přítel. Třeba kamarád. Stěží mě napadá, co by ho k tomu teda vedlo.“

Otřel si čelo a rozhlédl se po pokoji, aniž by pohledem zavadil o tu ženu.

„A co ty reflektory? Když stojíš mezi nima, je to jako v sauně.“

„Vrah chce, aby všechno, co chtěl ukázat, bylo opravdu vidět. Aby došlo k předání zprávy.“

„Jo, ale co chce sakra říct? Že je šílenec? Že potřebuje pomoc?“

„To sotva. Možná jde o žárlivost. O nějakou ujetou formu pomsty za nevěru, třeba. Ale netuším, proč by se to mělo vyjadřovat takhle.“

Erik o pár kroků ustoupil a podíval se té ženě do tváře.

„Možná šlo o sex. Ne zrovna o znásilnění, ale o nějakou hru, která se vymkla kontrole. Hra na role. Panenky. Měla vypadat jako Lolita. Co já vím, do háje.“

„No nic aspoň nenasvědčuje tomu, že by ji zavraždil v afektu. Reflektory, lak a celé to aranžmá svědčí pro pečlivě promyšlený plán.“

„A možná ho pustila dovnitř, když dorazil s taškou. Čekala ho.“

„Možná. Jinde v bytě jsi nenašel nic, co by svědčilo o hádce? Mohl ji do té postele přesunout?“

Erik zavrtěl hlavou.

„Těžko říct, ale já si to nemyslím. Kromě kuchyně je tu už jenom jedna místnost.“

Rickard opět obešel postel a nahnul se nad ženinu tvář. Linky kolem jejích očí měly nepravidelné okraje. V koutcích úst byla rtěnka nanесena bez jakékoliv snahy o to, aby to vypadalo přirozeně. Kontury byly rozmazané a přetažené. Na rozdíl od pečlivě provedené linie horního rtu. Tady nepracoval žádný maskér. Kdyby se dalo vsadit na předsudky, pachatelem pravděpodobně vůbec nebyla žena. Přiblížil se k mrtvé ženě ještě víc a všiml si, že lak začal praskat. Tenké prasklinky se táhly přes napudrovanou tvář jako jemná pavučinka.

„Kdo to nahlásil?“ zeptal se.

„Jeden z jejích spolužáků z univerzity zavolal na centrálu a byl nervózní. Nějaký Gregory Lindblad. Pracovali

spolu přes víkend na seminárce a ráno se měli znovu sejít, aby ji dokončili. Zítra ji musí odevzdat. Když se neobjevila, ani nezvedala mobil, znervózněl a zavolal nám. Teda víc než znervózněl. Byl příšerně vyklepanej a trval na tom, že nemohla zaspát nebo zapomenout nabít telefon. Říkal, že mají v sázce všechno. Že to je jejich poslední šance a že by ji určitě nezahodila. To mluvil o té seminárce a jejich hodnocení. Pak to mohlo být ještě něco dalšího, co ho tak rozčílilo. Vypadá to, že byl poslední, kdo ji viděl, včera odpoledne, než vyrazila domů, kde měla pokračovat se svojí částí práce. To znamená, že on a vrah jsou poslední, kdo ji viděli naživu.“ Zaváhal. „Pokud nejde o tutéž osobu.“

Erik pokývl hlavou ke kuchyni.

„Mimochodem, jmenuje se Anna. V poličce na chodbě jsem našel starý průkaz. Leží na stole v kuchyni.“

Rickard došel do kuchyně a prohlédl si fotografii. Byla to stejná dívka jako v ložnici. Anna Borgová. Dvacet tři let. Rozhlédl se. Nic nebylo povalené nebo rozbité. Všechno nejspíš stálo na svém místě, ačkoliv na lince zůstalo dost nádobí. Nic ale neprozrazovalo, že ve vedlejším pokoji nedávno přišla o život mladá žena.

„Její mobil jsi neviděl?“

Pozoroval zavřené dveře vedoucí z kuchyně. Erik kolem něj prošel.

„Ne, ale je tu ještě jeden pokoj, jak jsem říkal.“

Erik položil ruku na kliku. Snažil se potlačit úsměv a několik vteřin počkal, aby umocnil dramatický efekt. Potom dveře otevřel.

„Mohl by být uvnitř. Ale já jsem ho nenašel.“

Erik si spokojeně všiml, že Rickard ztichl a pootevřel pusku. Kontrast s první ložnicí byl ohromující. Zdrženlivý

bílý minimalismus tu nahradil chaos podobný tornádu. Erik zavrtěl hlavou.

„Jako bychom vlezli k Alence do říše divů. Víc vjemů člověk může získat snad jenom, když se nafrčí LSD a podívá se do kaleidoskopu.“

Na zdech se vedle sebe tísnily obrazy, fotky, ručně vyráběné koláže a plakáty, které už dokonce začínaly zabírat strop. Suvenýry, podivné upomínkové předměty a plyšáci stáli na nočním stolku a ve fialové knihovně u zdi. Vedle skříně ležely hromady šatů, na podlaze před postelí byly jako zbytky vraků poházené tašky, knihy, laky na vlasy, ramínka a boty. Rickard o krok ustoupil.

„Panebože. To se technici mají na co těšit.“

Vycouvali z kuchyně do předsíně. Rickard si prohlédl vchodové dveře, které vypadaly nepoškozeně.

„Dveře byly otevřené, když jsi přišel? Nebo jak ses sem dostal?“

Erik se vyhnul jeho pohledu.

„Záleží, jak definuješ zamčené. Ty dveře jsou tenká secesní deska a zámek je zjevně Assa ze začátku 20. století, bez kompletní bezpečnostní západky. Takže ten typ dveří, které nejsou nikdy pořádně zamčené a co se otevrou, když do nich foukneš. Ale samozřejmě, dokořán nebyly.“

„Dobře, takže pro pořádek: usoudil jsi, že je situace tak vážná, že jsi nemohl počkat na povolení k domovní prohlídce, ale radši jsi do těch dveří foukl. Což je strategie, kterou jsi podle mě převzal ze *Tří prasátek*?“

Erik se zasmál.

„Myslíš jako velký zlý vlk. No dobře, možná jsem do těch dveří i trochu strčil. A když teď víme, co v tom bytě je, doufám, že to následně i oceníš.“

Rickard odevzdaně pokrčil rameny.

„Do háje, Eriku. Příště to napřed probereš se mnou.“

Právě kvůli takovým událostem byl Rickard jedním z mála, koho bavilo s Erikem pracovat. Většina ostatních kolegů se mu spíš vyhýbala a popsala by jej jako nezodpovědného, nevypočitatelného a zbrklého. Rickard by s takovým úsudkem mohl samozřejmě do jisté míry souhlasit, ale za osm let spolupráce zjistil, že pod na pohled nezodpovědnou maskou se skrývá ryzí intuice, která dala Erikovi vždycky za pravdu. Samozřejmě měl však občas sklony jednat impulzivně, aniž by přemýšlel nad důsledky, což by se v jejich povolání mohlo vymstít. Rickard také věděl, že Erika si už několikrát zavolala šéfka jejich oddělení Louisa Sjöstedtová, aby jí vysvětlil podivná vniknutí bez povolení. Nejčastěji se ukázalo, že Erik měl pro své jednání naprosto oprávněné důvody. Drogová douputa, zneužívané ženy nebo zjevné bordely. Ale někdy tam nebylo nic – jenom Erik, podezřelý byt a dveře, které stály v cestě a posléze visely na pantech nakřivo. Ale Rickarda to s Erikem bavilo, byl houževnatý, rozhodný a nebojácný. Vzájemně se doplňovali a dotahovali věci do konce.

Rickard se naklonil blíž k zámku.

„Jestli ses dostal dovnitř lehce ty, mohl ty dveře klidně otevřít i někdo jiný. To, že tu nejsou známky po vloupání, ještě neznamená, že sem někoho pustila sama Anna.“

Erik přikývl.

„Měl bych lepší pocit, kdyby ji nezabil někdo, koho znala. Nechce se věřit, že by ji takhle naaranžoval nějaký příbuzný nebo bývalý přítel.“

Vrátili se do ložnice, kde seděla Anna opřená o polštáře v čele postele. Když Rickard kráčel k posteli, modré plastové návleky šustily o koberec. Vyhnul se oblečení pohozenému na podlaze. Žena na něj zírala a jeho zaplavil nepřítel.

jemný pocit, že by to mohla být vosková figurína z muzea Madame Tussaudové. Rychle odvrátil zrak a soustředil se na místnost. Na zdech nebyly vůbec žádné dekorace – žádné obrazy, plakáty ani fotografie – a na nočním stolku také neležely žádné knihy nebo noviny. Tady nebyly žádné z ozdobných polštářků, plyšáků, ozdůbek a vzpomínkových předmětů, jak by očekával.

Nestála tu ani židle, kam by si na noc mohla odložit oblečení.

„Je to jako nějakéj zatracenej stánek na veletrhu nábytku.“ Erik se objevil ve dveřích za ním.

„Jo, rozdíl proti té druhé ložnici je obrovský. Jako by ta místnost byla nachystaná na prohlídku. Mohl by tu bydlet kdokoliv. Třeba se chystala ten byt prodat? Musíme se na to zeptat jejích rodičů a přátel.“

„Nejdřív mě taky zajímalo, kolik tu bydlí lidí, s ohledem na ty dvě ložnice. Ale podle Gregoryho prý bydlela sama. Třeba měla v plánu pronajmout pokoj nějakému kamarádovi z univerzity?“

„Nebo přes Airbnb.“

Rickard zašel dál do ložnice a postavil se k posteli. Slabý zápach laku se tloukl s těžkou vůní vanilkového tělového mléka, jak soudil. Žena stále zírala na protější stěnu. Přistoupil k tapetě a přešel po ní prsty. Vypadala nově. Žádná světlá místa po sundaných obrazech, žádné známky po hřebících nebo špendlících.

„A pak tu máme tohle dílo.“ Erik ukázal na monolit silně vybočující z jinak střídmého pokoje. Byl to jediný kus nábytku mimo postel a noční stolek. Velký, černý šifonér, který se zdvihal ke stropu jako tmavá věž. Černě nalakovaný, z hruškového nebo možná z modřínového dřeva s tmavým obloukem, který zastíňoval zrcadlo lemované

po obou stranách sloupcem malých šuplíčků na šperky. Zásuvky pod ním měly stříbrné kování. Rickard pokývl hlavou. Když stál k šifonéru zády, moc na něj nemyslel. Ale byl to opravdu kolos. Možná dědictví po nějakém zesnulém příbuzném.

„Počkej chvíliku...“ Došel k sekretáři a strčil ruku do tmavého oblouku. Opatrně vytáhl notebook s otevřeným víkem a obrazovkou namířenou přímo na ženu v posteli. Tužkou stiskl klávesu enter. Nic se nestalo, tak zkusil knoflík pro zapnutí. Zavrtěl hlavou.

„Úplně mrtvej.“

Vytáhl baterku, posvítil si na obrazovku a potom počítal zaklapl.

Neviděl žádné zřetelné otisky prstů. Jediné, co na víku našel, byl kousek lepicí pásky.

„Už jsi zavolał technikům?“

„Ne, chtěl jsem se napřed dohodnout s tebou. Mám zavolať Marii?“

„Ne, zavolať jí já. A můžu tu na ni počkat, jestli začneš hledat ten mobil. I kdybychom ho našli, bude lepší mít trochu náskok. Zjisti jejího operátora. Vyžádej si seznam hovorů.“

„Mám požadovat i zaměření? Jestli ho vrah vážně odnesl?“

„S tím můžeš počkat, dokud Maria nepotvrdí, že není tady. To se ještě ozvu.“

Rickard se díval za Erikem, když mizel z Annina bytu, a musel se pro sebe usmát. Erikovy volné kalhoty vlály a kšiltovku měl trochu nakřivo. Když se na schodišti rozsvítilo světlo, zaleskla se nálepka na kšiltu.

Erik měl naprostou pravdu, že by měli kontaktovat právě Marii Söderlundovou. Zavolať někomu jinému

bylo naprosto nemyslitelné. Od chvíle, kdy ji před šesti lety zaměstnali v technickém oddělení, nedokázal si ani on, ani Erik představit, že by spolupracovali s nějakým jiným technikem. Nejen že byla podle Rickarda nejlepší vyšetřovatelkou na místě činu, ale měla i tu neobvyklou vlastnost, že si ve svém povolání byla naprosto jistá. Díky tomu měla, na rozdíl od mnoha ostatních, s nimiž byl Rickard během let nucen pracovat, dost sebedůvěry na to, aby mohla vyjadřovat rychlé a předběžné úsudky. Odchytil se od pravidel a profesního kodexu chtělo odvahy. Ne všichni její metody oceňovali a mnoho jejích kolegů se domnívalo, že je individualistka, která snižuje jejich profesionalitu.

V několika případech musela Maria své předpoklady přehodnotit, ale to bylo riziko, které Rickard rád podstoupil za cenu včasného začátku, který byl pro dosažení výsledků vyšetřování často zásadní. A že měl na tom, aby na místo přijela právě ona, vysoce osobní zájem, mu volbu ještě usnadnilo.

Kapitola 4

KDYŽ RICKARD ukončil hovor s Marií a vyšel na ulici Högalidsgatan, otrásl se. Obrázek Annina nalakovaného, neživého těla nemohl pustit z hlavy. Jak řekl Erik, *instalace*. Jako něco, co by Jeff Koons mohl vystavovat v muzeu moderního umění. Mariin hlas jej trochu uklidnil, ale stejně se potřeboval posadit a nějak si utřídit myšlenky. Opatrně procházel po ulici, několikrát se zhluboka nadechl a pokusil se vyhnat z plic vzduch z ponurého místa činu.

Hlavou mu pádily myšlenky, zatímco se usadil na zahrádce restaurace Ramblas na rohu Långholmsgatan. Co mohlo pachatele vést k tomu, aby provedl tak odpornou vraždu? Jaký typ nemocného člověka vlastně hledají? Přece nemůže jít o takovou banalitu, jako je zpackaný vztah a žárlivost. Nebo to opravdu byl motiv? Možná šlo vrahovi při lakování těla o povrchnost. Nebo o vyhaslou lásku. Nedostatek citů. Jako u prázdné panenky bez duše. Zahnal myšlenky a objednal si kávu. Maria už by měla být na cestě.

On a Maria nikdy netvořili oficiální pár a během posledního roku se sotva zvládli vídat soukromě. Ale v období těsně po Rickardově rozvodu se stýkali poměrně intenzivně a on si nebyl jistý tím, proč to bylo v poslední době tak zřídka. Určitě hrálo roli i to, že se rozvedla i ona.

Ted' měli oba plno starostí s plánováním práce a střídavé péče o děti. A ta troška zbývajícího času jako by se beze stopy vypařila. Nebo v tom bylo něco jiného? Třeba ji to přestávalo bavit? Nebo potkala někoho jiného? V těle pocítil neklid a uvědomil si, že moc neví, co se v jejím životě právě odehrává. Uvědomoval si však, že mu chybí.

Obrátil tvář ke slunci, které pátilo do zdi, a usrkl kávu. U jednoho stolu v restauraci Därmedpasta na protější straně ulice seděl postarší muž, který zjevně nesdílel jeho radost ze slunce. Měl na sobě těžký podzimní kabát, černou čepici staženou až na sluneční brýle, jako by zima jenom čekala za rohem, až se bude smět vrátit. Rickard zavrtěl hlavou a objednal si láhev chlazeného lehkého piva, přestože cítil, že by možná potřeboval něco silnějšího. Na longboardu kolem něj projela mladá žena v květovaných šatech, blond vlasy za ní vlály. Vypadalo to poklidně. Pohádkově. Vůbec netoužil vrátit se do nasládlého zápachu smrti smíšeného s ostrým chemickým pachem laku v bytě o kousek dál.

Už jenom z toho, že slyšel Mariin hlas v telefonu, se cítil daleko šťastnější než za dlouhou dobu. Jinak by váhal, jestli jí volat, protože ani neměla víkendovou pohotovost – navíc při pomyslení na to, že spolu nemluvili pěkně dlouho. Ale aspoň se nerozmýšlela a zněla potěšeně, že se uvidí, ačkoliv volal kvůli práci.

Muž s černou čepicí a slunečními pilotskými brýlemi, který seděl na protější straně ulice, se napil kávy a sledoval, jak si Rickard nalévá pivo. Jestli je tohle můj hlavní protivník, nemusím se příliš obávat, pomyslel si. Mírně opilý chlapík, který se rád opaluje, to je to nejlepší, co můžou vytáhnout z rukávu?

Maria odstavila kolo před restaurací Ramblas a opatrně, téměř nemotorně se objali. Byla trochu spálená od sluníčka a měla krátký, skoro pážecí sestřih s vyšisovanými pramínky, který ještě neviděl. Když se usmála, objevily se vrásky od smíchu. Byla krásná. Nebýt batohu, nic z oblečení – krátkého trička a sepraných džínů – nesvědčilo o tom, že mířila do práce.

„Co se stalo s tím starým poctivým stříbrným kovovým kufrem? Tohle vypadá spíš jako něco, co by nosili američtí námořníci.“ Pokývl hlavou k maskáčovému batohu značky Tacgear. Usmála se na něj.

„Přijela jsem na kole. Ocelový kufr se nevejde do košíku, takže jsem musela trochu improvizovat. Tak se na to půjdeme mrknout?“

Rickard a Maria pozdravili mladého policistu, který právě vystřídal kolegu přede dveřmi bytu, kde došlo k vraždě. Už teď vypadal unaveně, ačkoliv měl před sebou ještě zbytek odpoledne a celý večer. Maria si natáhla ochranný oblek a z jedné z kapes batohu vyndala přídatný blesk k digitálnímu fotoaparátu. Vyfotila zámek vchodových dveří, oblečení a boty v předsíni. Rickard ji následoval do bytu.

„Nikde jsme nenašli žádnou krev ani sperma. Jediné, co vlastně máme, je počítač. Ale je vybitý.“

Maria sebou trhla a prudce se zarazila ve dveřích do pokoje, kde seděla Anna. Zamrkala ve světle reflektorů a o krok ucouvla. Přestože jí Rickard do telefonu tu ženu popsal, projela jí vlna odporu. Tohle se nepodobalo ničemu, na co kdy narazila. Teplo ze světel, lesklé tělo a pach potu, laku a parfému. A slabý zápach čisticího

prostředku, asi s chlorem. Vešla s foťákem dál, pohybovala se kolem postele a nakláněla se, aby získala lepší úhel.

„Tohle je asi to nejhorší, co jsem kdy viděla. Kdo mohl udělat něco takového?“

„Zatím jsme nenašli žádné stopy. Vypadá to, že se sem nikdo nevloupal a nejsou tu žádné známky násilných událostí. Napadly nás nějaké zvrhlé sexuální hrátky. Nebo žárlivost.“

„Takže někdo, koho znala? Kdo je zároveň úplně na hlavu? To nezní pravděpodobně.“

Maria si dřepala. Blesk mířil na nalakované tělo. Obrátila světlo ke stropu.

„Stihl jsi prověřit sociální sítě?“

„Ne, tak daleko jsem se nedostal. Udělám to teď, abys měla klid.“

Odešel do kuchyně, posadil se a vzal si mobil. Hledal Annu Borgovou a listoval obrazovkou. Jedna shoda ve čtvrti Södermalm. Prohlížel si profilovou fotku. Byla to ona.

Maria změnila pozici, ustoupila do rohu pokoje a držela fotoaparát nad hlavou. Potom vyšroubovala objektiv a přešla k pořizování záběrů zblízka s detailním ostřením. Špatně nanesená líčidla. Popraskaný lak, který na tvářích té ženy tvořil nepravidelnou síť. Krvácení v očních spojivkách. Umístění počítače. Zavolala do kuchyně.

„Vypadá to, že byla udušena, vzhledem k těm vytrženým očím a popraskaným žilkám. Možná v kombinaci s prášky na spaní nebo něčím paralyzujícím. Aspoň tu nejsou patrné stopy po zápase nebo pokusech se bránit. Jinak by byly vidět známky na těle.“

Rickard ode dveří přikývl. Maria ukázala na Annin krk.

„Podle vývoje posmrtných skvrn nejspíš zemřela dnes v noci.“

„Jo, k tomuhle a k závěru, že ji udusil, jsme s Erikem vlastně taky došli.“

„Našel jsi něco na Facebooku?“

„Ne, ale na Instagramu jo. Strašnou hromadu fotek. Pilně ho aktualizovala, ale nic nevybočuje. Stejně zahleděná do sebe jako většina ostatních. Má veřejný profil. Vypadá to, že se ráda ukazovala. Na většině obrázků je ona sama ve spoustě různého oblečení, které vypadá draze. A fotky šminek, šperků a bot.“

„Žádné snímky v nějaké roli nebo v kostýmu?“

„Ne. To oblečení vypadá jako nejnovější móda. Možná modely na party. Hodně těch fotek je nejspíš z klubů a barů. A drahých restaurací. Je tam řada jejích obrázků se sklenkou šampaňského nebo s koktejlem. A drahé jídlo. Humr. Exkluzivní sushi. A pár podobných fotek visí na lednici.“

„Fajn. Vedla rozmařilý život. Víme, kde pracovala?“

„Studovala. Na univerzitě. Ale asi musela mít nějakou brigádu. Studentská půjčka by tenhle způsob života těžko pokryla. Pokud ji neustále někdo nezval.“

„Hm, studentka s bohatým přítelem, který ji živil? Možná. Ale v rovnoprávném Švédsku je to vážně neobvyklé.“

Sklonila se k jednomu reflektoru. Vyfotila ho. Přešla k druhému. Opatrně jej posunula. Oba byly rozžhavené. Rickard se postavil za ni.

„Nebyla to impulzivní vražda. Přinesl si ten lak a reflektory.“

Maria zavrtěla hlavou a světla zhasla. Navzdory světlu z lustru jako by v pokoji najednou byla skoro tma.

„Ty reflektory tu stojí dlouho. Usadil se tu prach. Nikdo s nimi nepohnul aspoň týden.“

„Cože?“

„Jo, musela je používat Anna. Možná se tady fotila ve svém novém oblečení na nějaký blog nebo na Instagram. Žádné fotky z tohoto pokoje jsi nenašel?“

„Ne, ale zatím jsem nestihl prohlédnout všechny příspěvky. A mohla používat i jiné stránky.“

Maria ukázala na počítač.

„Až tu zítra skončím, vezmu ho do laborky. Potom ho prohlédnou v národním forenzním centru a zjistí, jaké navštěvovala stránky a co je na harddisku.“

Obrátila se k němu.

„Co telefon. Našli jste ho?“

„Nenašli. Ale může být v tom druhém pokoji. Nechtěli jsme to tam moc prohrabovat.“

Překvapeně se na něj podívala.

„Ne? Ale prohlídli jste to tam?“

Přikývl a pozoroval ji, jak prochází kuchyní a otevírá dveře do druhé ložnice.

„Panebože, to je bordel. Takový rozdíl. Možná ten druhý pokoj používala jako nějaký fotoateliér. Jako střídmostou kulisou ke svým luxusním outfitům.“

Začala fotit záplavu věcí a plakátů. Rickard došel k balkonovým dveřím v rohu kuchyně a zadíval se do dvora o dvě patra níž. Touto cestou nejspíš nikdo nepřišel. Z pokoje zaslechl Mariin hlas.

„Ve skříni to není tak hrozné. Všechno je srovnané. Značkové oblečení. Šaty. Lodičky. Kozačky. Plno těch věcí snad ani nenosila. Není pochyb, že si žila na vysoké noze.“

Vrátila se do kuchyně.

„Žádný telefon tam není.“

„Tak to ho musel odnést vrah. Erik shání výpis hovorů, tak by mohl požádat i o zaměření. I když vrah ten mobil už nejspíš někam zahodil.“

„Jo, kdybychom měli takové štěstí, že ho nosí u sebe, tak ho zaměří rychle. Ale teď běž stranou. Potřebuju to nafotit i tady.“

Vstal a pokývl směrem ke dřezu se dvěma prázdnými hrnkami od čaje.

„Třeba měla včera večer návštěvu?“ nadhodil Rickard.

„Jo, jak jsi řekl, nešlo o impulzivní vraždu. Mohl to být někdo, koho znala. Ale jestli je to pravda, je to hrozné.“

Vyšel na schodiště a čekal. Zavolala z kuchyně.

„Pod fotkou na lednici byl nalepený papírek. Stojí na něm: ‚Uživatelské jméno: AnnaB‘. Ale žádné heslo.“

Vyšla do předsíně, klekla si a nasprejovala silikonový olej přes stopu pocházející pravděpodobně od konversek pohozených v rohu. Potom přes olej přitiskla list papíru a vzorek posypala magnetickým práškem. Papír vložila do plastového sáčku. Z batohu vylovila plechovku a štětec.

„Tohle jsi možná ještě neviděl, to jsou úplné novinky. Magna Jet Black. Magnetický prášek ulpívá na povrchu mnohem lépe než ten starý uhlíkový.“ Maria se na něj podívala a potom začala na vstupních dveřích krouživými pohyby jemným štětcem hledat otisky prstů.

„Na klice byl otisk, ale je rozmazaný. Vrah měl nejspíš gumové rukavice a ten otisk patří Anně a setřel se, když pachatel otevřel dveře. Už jen chvíli a budu mít všechno.“ Zkumavky s vatovými tyčinkami a destilovanou vodou vkládala jednu po druhé do batohu.

„První kolo mám skoro hotové. Zbytek můžeme nechat na zítra. Jen ještě udělám poslední věc u Anny. Jestli podržíš UV lampu, nastříkám tam sprej.“

Vrátil se do ložnice, klekl si a namířil světlo k posteli. Marie stříkala luminol, aby našla případné stopy po krvi.

Následoval ji, když pokračovala s nočním stolkem a pelestí postele.

„Je to čisté, až moc čisté. Řekla bych, že vrah použil savo nebo něco podobného, aby tu uklidil. Nenacházím tu nikde dokonce ani Anniny stopy. Ale ještě to pro jistotu vezmu vatovou tyčinkou.“

Když skončila, Rickard uklidil UV lampu a čekal, až Maria dokončí práci v ložnici. Vlasy a vlákna zalepila do pásky a popsala. Pro sejmutí otisků z černého šifonéru použila mikrosil.

„Fajn, to by bylo pro dnešek všechno. Je otázka, jestli tu po sobě něco nechal. Ale podrobněji se na to podíváme zítra. Můžeš dorazit? Vezmu s sebou asistenta.“

„Jo, dorazím.“ Zaváhal. „Ale co budeš dělat teď? Spěcháš, nebo si dáme pivo? Bylo by fajn si trochu vydechnout.“

„To by šlo. Zajdeme někam poblíž?“

„Pojďme do Ramblasu tady v ulici, kde jsme se setkali. Možná to není nejútulnější podnik, ale dá se tam sedět v klidu, když člověk potřebuje něco probrat.“

Nebo jenom mít klid, pomyslel si. Vytáhl telefon.

„Dej mi minutku, pak můžeme jít. Musím poprosit Ljungberga, aby o Annině smrti informoval její rodiče. A postaral se o první rozhovor s nimi.“

„Dobře, já zatím zavolám patologovi, takže bude moct převzít tělo.“

Odešla do kuchyně, oba hrnky z dřezu vložila do sáčeků a vzala si mobil.

Rickard vytočil číslo kriminálního inspektora Anderse Ljungberga. Okamžitě se ozval záznamník. Stejně tak na pevné lince doma – nikdo to nebral. Povzdechl si, ale zároveň ho to nepřekvapilo. V neděli mohlo otce od ro-

diny zaneprázdnit cokoliv: fotbal, plavání, gymnastika nebo jiné dětské aktivity. Pokud se neprochází po zahradě v pyžamu nebo prostě nezašel se ženou ve sváteční den do lázní Yasuragi.

Zaváhal. Informace o úmrtí a první rozhovor s rodinou nemůžou počkat. Hrozí, že by je předběhla média. Už se to dřív i stalo. A co se informování o smrti týče, v podstatě neměli jinou volbu. Ljungberg měl jedinečnou schopnost, díky níž dokázal pomoci příbuzným najít něco, čeho by se mohli chytit, aby se dostali pryč z temnoty, která je zaplavila. Rickard nevěděl, kde k tomu bral sílu. Sám měl často dojem, že je těžké nalézt nějakou útěchu či smysl v pomíjivosti života nebo opakujícím se zlu, s nímž se setkával. Odevzdaně naposledy navolil číslo. Ke svému překvapení najednou ve sluchátku uslyšel Ljungbergův zadýchaný hlas a smích dětí v pozadí.

Maria vedla kolo a dívala se na Rickarda, zatímco kráčeli ulicí Högalidsgatan. Pořád vypadal dobře, přestože působil trochu unaveněji, než když se viděli naposledy. Vytušila několik vrásek kolem očí. Možná od sluníčka. Vlasy měl pořád tmavě plavé, ačkoliv se v nich určitě tu a tam skrýval šedivý pramínek. Nepřišlo jí, že by přibral, což jinak nebylo v tomto věku nic neobvyklého. A bylo to velmi zřejmé u muže, s nímž se Maria nedávno rozvedla.

Když se usadili, byla zahrádka restaurace prázdná. Rickard objednal dvě piva Dos Equis. Ledově vychlazené. Pili mlčky. Dívali se na sebe. Maria se ošívala. Nedařilo se jí setřást ze sebe pachut' z místa činu. Naklonila se dopředu.

„Co myslíš, že znamená to, že ji přetvořil na panenku? Už jsi slyšel o něčem podobném?“

Zavrtěl hlavou.

„Ne, je to odporné, ale nevím, co tím chce říct. Sex. Porno. Objektivizace. Vážně nevím.“

„Myslíš, že by se to mohlo stát znovu?“

„Nesmí se to stát. Dostaneme ho. Zítra ráno se sejdu s Louisou, potom můžu dorazit sem za tebou. Něco najdeme. Kdyby nic, tak v počítači. Nebo ve výpisu hovorů.“

„Obvolá Ljungberg její spolužáky z univerzity?“

„Ne, zaměří se na nejbližší příbuzné a zjistí, jestli měla přítele. Univerzitu si zítra vezme na starost Erik. A souse-
dy, až se vrátí.“

Váhavě položil ruku na její, když se vrátila s dalším pivem.

„Chyběla jsi mi. Chyběla mi naše setkání. Co se s nimi stalo?“ Rickard slyšel, že zní příliš horlivě. Bylo až s podivem, jak neobvykle se v té situaci cítil, přestože se nepravidelně vídali mnoho let. Vzniklo mezi nimi nové napětí. Objevila se jiná očekávání než dřív.

„Hm. V poslední době toho bylo hodně. Rozdělit věci, přestěhovat se a dohodnout se na péči. Děti, které úplně nechápou, co se děje. Úplně nový život, který ještě před několika měsíci neexistoval.“ Zmlkla a Rickard přikývl.

„Vím, pamatuju si to. Ale bude líp.“ Sám to tak ještě nevnímal, avšak tohle mu aspoň říkali ostatní. Vlastně ale získal bližší kontakt se synem Elvinem, ačkoliv se v péči o něj střídali.

„Jo, asi bude, i když teď jde o hodně provizorní řešení. Navíc je toho šíleně moc v práci. Ale taky mi chybíš. Pomáhal jsi mi najít klid. To můžeš klidně dělat znovu.“ Tohle bude těžké, cítila Maria. Jak má být člověk ostražitý, aby nebyl úplně odmítavý? Bylo by to jednodušší, kdyby nic necítila. Přesto musela být sama k sobě upřímná. Nehledala nový vztah, ne tak brzy po rozvodu. Ani si nebyla

jistá, že Rickard bude ten pravý, až se rozhodne. Samozřejmě se v jeho společnosti cítila dobře, věděla však, že i on má svoje slabé stránky. Je přehnaně tvrdohlavý. Rád rozhoduje.

Dřív bylo všechno jiné. Tehdy jejich schůzky znamenaly uvolnění ze situace, ve které se jinak nacházeli. Ale teď ve vzduchu viselo něco nevyřčeného. Je jí šestatřicet a nechce znovu nic uspěchat. Potřebuje být sama sebou a zvládnout přemýšlet. Svobodu, kterou objevila, nechce vyměnit bez rozmyslu.

Opustili zahrádku restaurace a tiše kráčeli vedle sebe. Večer byl chladný, s jasným, ocelově modrým nebem. Výhled z ulice Monteliusvägen, která vedla nad skalisky jižního břehu jezera Mälaren, byl jako vždy ohromující. Ve vodě se třpytily pouliční lampy a neonová světla. Někteří lidé ještě slavili na palubách svých hausbótů u mola a ozývalo se cinkání láhví. Zítra ráno se na skály nad nimi posadí jedna osamělá skateboardistka a spočine pohledem na stejném výhledu – osoba, s níž bude mít Rickard brzy nečekaně moc do činění. Ale pro tuto chvíli byli úplně sami. Šli dál. Rickard položil Marii ruku kolem ramen. Ozývalo se slabé tikání převodů jejího kola. Tik tik tik tik. Čas plynul.

Kapitola 5

TOHLE JE PERFEKTNÍ ráno pro jízdu na prkně, pomyslela si Linn Ståhlová a znovu se odrazila na cestě k ústí ulice Ringvägen. Slunné a suché. Většina mužů, ale také několik žen ze skupiny italských turistů, kteří právě vystoupili ze svého zájezdového autobusu v ulici Yttersta Tvärgränd, se otočila a sledovala ji, když prosvištěla kolem nich. Nebyla to skutečnost, že kolem nich projela relativně vysokou rychlostí, co jejich pozornost upoutalo v první řadě. Spíše to, že si částečně potvrdili svou představu o Švédsku. Uznale se po sobě podívali a jedna z žen okomentovala Linnin téměř klišovitý švédský vzhled: dlouhé, světle blondaté vlasy, světlou pleť s náznakem spálení a krátké květované letní šaty. Jejích intenzivně šedomodrých očí si stěží mohli stačit všimnout, ale kdyby ano, pravděpodobně by to jenom posílilo jejich dojem, že právě spatřili typickou nezávislou Švédku.

Linn sama netušila, jaký zájem její zjevení právě vyvolalo. Kdyby ty pohledy viděla, jistě by za ně nebyla ráda a ignorovala by je. To, že kolem proplula na prkně, nebylo ani proto, že by potřebovala pozornost, ani z touhy vystupovat jako cirkusová artistka. Její longboard značky Bareknuckle byl prostě jediný dopravní prostředek, který jí poskytoval naprostou volnost. Mohla s ním nahoru,